

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200098
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200098.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členiek senátu a JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci sťažovateľa: MBT, a. s., so sídlom Púchov, Dvory 581, IČO: 31 593 089, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou BARUŠO-PROCTUM LAW CONSULT, s. r. o., so sídlom Bratislava, Kolárska 8, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Banská Bystrica, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 21306353/2015 zo dňa 26.11.2015 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. 20715597/2015 zo dňa 24.08.2015, v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/36/2016-33 zo dňa 06.09.2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť zamietla.

Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania nepriznáva.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správnym súdom

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa ust. § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následne zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 21306353/2015 zo dňa 26.11.2015 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu Trenčín č. 20715597/2015 zo dňa 24.08.2015. O trovách konania rozhodol prvostupňový súd tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd konštatoval, že sa jedná o vec totožného žalobcu a totožného predmetu konania, ktorá už bola predmetom konania pred Krajským súdom v Trenčíne vedeného pod sp. zn. 11S/37/2016, v ktorom prípade súd rozsudkom zo dňa 02.08.2016 zamietol žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Vzhľadom k tejto skutočnosti krajský súd s prihliadnutím na ust. § 140 SSP iba stručne poukázal na dôvody tohto rozsudku, ktoré sú totožné s

dôvodmi v prejednávanej veci.

3. Krajský súd svoje rozhodnutia po právnej stránke odôvodnil ust. § 2 ods. 1 písm. b), § 8 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1, § 19 ods. 2, § 49 ods. 1, ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH v spojení s ust. § 24 ods. 1 až 3, § 46 ods. 5 daňového poriadku.

4. Krajský súd v odôvodnení rozsudku ďalej uviedol, že spornou skutočnosťou v danom prípade bolo to, či fakturovaný dodávateľ spoločnosť WILLISTON s. r. o. bola aj skutočným dodávateľom reklamných plnení podľa spornej faktúry pre žalobcu. Konštatoval, že v konaní žalobca nepredložil správcovi dane žiaden dôkaz o reálnosti plnenia, či už v štádiu jeho prípravy alebo realizácie, ktoré len formálne deklaroval spornou faktúrou a zmluvou o reklame. V danej veci ani jeden z účastníkov obchodnoprávneho vzťahu nepreukázal existenciu materiálnej stránky poskytnutého plnenia, teda že plnenie zo strany spoločnosti WILLISTON, s. r. o. bolo skutočne poskytnuté.

5. Prvostupňový správny súd mal za to, že sporná faktúra so zmluvou o reklame nepredstavuje dostatočný dôkazný podklad na fakturáciu DPH v nej uvedenej s následným právom žalobcu na jej odpočet na vstupe, pretože odpočet DPH možno uplatniť len vo vzťahu ku skutočne dodaným plneniam. Z dôvodu, že žalobca nepreukázal bez akýchkoľvek pochybností skutočné dodanie reklamných služieb spoločnosťou WILLISTON s. r. o., nemohla jej z titulu skutočného zdaniteľného plnenia vzniknúť daňová povinnosť /ale len formálne z dôvodu uvedenia na faktúre/, ktorá by následne zakladala nárok žalobcu na odpočet DPH uvedenej na spornej faktúre od spoločnosti WILLISTON s. r. o. ako dodávateľa služieb.

6. Krajský súd konštatoval, že dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, a bolo preto jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami. Správca dane následne verifikoval skutočnosti a doklady predložené žalobcom, pričom konštatoval, že v danom prípade nedošlo k preukázaniu zdaniteľného plnenia, o to viac, že deklarovaný dodávateľ spoločnosť WILLISTON s. r. o. bol neexistujúci subjekt.

7. Vzhľadom na uvedené skutočnosti Krajský súd v Trenčíne dospel k záveru, že žalobca nepreukázal uplatnený právny nárok a že preskúmané rozhodnutia orgánov verejnej správy, vrátane ich postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, sú v medziach žaloby, v súlade so zákonom, a preto žalobu podľa ust. § 190 SSP zamietol.

II.

Kasačná sťažnosť

8. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ (ďalej len „sťažovateľ“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu kasačnú sťažnosť, ktorú prvostupňovému súdu doručil dňa 31.10.2016. Uviedol v nej, že podľa jeho právneho názoru Krajský súd v Trenčíne pri vydávaní predmetného rozsudku porušil zákon tým, že rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP, a to tým, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu podľa § 440 ods. 1 písm. h) SSP. V tejto súvislosti upozornil na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sžf/10/2012, 3Sžf/1/2010.

9. Sťažovateľ mal za to, že preukázal správcovi dane, ako aj krajskému súdu všetky dostupné podklady týkajúce sa materiálnej stránky dodania služby - reklamy znázornenej na zadnej kapote vozidla Škoda Fabia S 2000, konkrétne fotografickú a video dokumentáciu všetkých dotknutých automobilových pretekov, preukazujúcu dodanie plnenia, vrátane odkazov na verejne prístupové internetové rozhrania, ktoré či už spravodajsky alebo dokumentárnym spôsobom zachytili relevantné automobilové preteky.

10. Podľa názoru sťažovateľa uvedené skutočnosti boli potvrdené aj svedeckou výpoveďou pána Martina Turečka, bývalého konateľa spoločnosti WILLISTON s. r. o.

11. V zmysle vyššie uvedeného mal sťažovateľ jednoznačne za to, že vyčerpал všetky objektívne možné prostriedky, ktorými možno preukázať z hľadiska materiálnej stránky reklamu takéhoto druhu a všetky tieto doklady predložil aj žalovanému.

12. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti tvrdil, že v jeho prejednávanej veci bola existencia materiálneho plnenia bez pochybností riadne preukázaná všetkými objektívne dostupnými podkladmi. Mal za to, že prvostupňový správny súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu, a preto navrhol, aby kasačný súd zmenil rozsudok vydaný Krajským súdom v Trenčíne dňa 06.09.2016 sp. zn. 11S/36/2016 tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 26.11.2015 č. 21306353/2015 v spojení s prvostupňovým rozhodnutím Daňového úradu v Trenčíne č. 20715597/2015 zo dňa 24.08.2015 a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal o náhradu trov kasačného konania.

13. Žalovaný vo svojom stanovisku ku kasačnej sťažnosti, ktoré doručil prvostupňovému súdu dňa 15.12.2016, navrhol, aby Najvyšší súd SR ako kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol a aby rozsudok Krajského súdu v Trenčíne bol ako vecne správny potvrdený.

14. Trval aj naďalej v celom rozsahu na všetkých skutočnostiach a záveroch, ktoré uviedol v žalobu napadnutom rozhodnutí, ako aj na svojich stanoviskách k žalobe.

III.

Konanie na kasačnom súde

15. Senát Najvyššieho súdu SR konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR podľa ust. § 137 ods. 2, ods. 3 SSP.

16. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd SR zistil, že Daňový úrad v Trenčíne, pobočka Považská Bystrica (ďalej len „správca dane“) vykonal u daňového subjektu (sťažovateľa) daňovú kontrolu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2012, o výsledku ktorej bol vyhotovený Protokol z daňovej kontroly č. 9312401/5/126418/2015/Va zo dňa 19.01.2015. Protokol z daňovej kontroly bol spolu s výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole platiteľovi dane doručený dňa 28.01.2015.

17. Sťažovateľ dňa 10.02.2015 doručil správcovi dane vyjadrenie k protokolu z daňovej kontroly. Správca dane dohodol s platiteľom termín prerokovania pripomienok a dôkazov predložených platiteľom na deň 12.08.2015, ktorého sa však sťažovateľ, ako ani jeho právny zástupca nezúčastnil.

18. Následne správca dane postupoval v zmysle § 68 ods. 3 daňového poriadku a o uvedenej skutočnosti spísal 13.08.2015 úradný záznam č. 20667322/2015.

19. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že daňová kontrola dane z pridanej hodnoty u sťažovateľa za zdaňovacie obdobie apríl 2012 bola zameraná na dodržiavanie zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov. Správca dane v predmetnom období nepriznal platiteľovi nárok na odpočítanie DPH z dodávateľskej faktúry za dodanie služieb (reklama na základe zmluvy o reklame zo dňa 04.04.2012) v celkovej výške 2 000,- eur, ktoré mala dodať spoločnosť WILLISTON s. r. o., Banská 1/A, Bratislava. Správca dane vykonanou daňovou kontrolou zistil porušenie ust. § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona o DPH tým, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z prijatej dodávky služieb.

20. Z daňovej kontroly zo dňa 19.01.2015 vydal správca dane rozhodnutie č. 20715597/2015 zo dňa 24.08.2015, ktorým určil platiteľovi dane rozdiel v sume 2 000,- eur za zdaňovacie obdobie apríl 2012. Rozhodnutie bolo platiteľovi doručené dňa 28.08.2015, pričom tento voči nemu podal odvolanie.

21. O odvolaní bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného zo dňa 26.11.2015 č. 21306353/2015 tak, že vyššie citované prvostupňové rozhodnutie správcu dane bolo potvrdené.

22. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva právny názor, že správcovi dane sa v rámci vykonaného dokazovania napriek využitiu všetkých právnych inštitútov, ktoré mu priznáva daňový poriadok, nepodarilo získať dôkazy preukazujúce skutočnosť, že spoločnosť WILLISTON s. r. o. bola reálne dodávateľom reklamných služieb v zmysle uzatvorenej zmluvy o reklame a platiteľom predloženej faktúry.

23. Súčasného konateľa spol. WILLISTON s. r. o. sa dožiadanému českému správcovi dane nepodarilo vypočuť ako svedka a bývalý konateľ spoločnosti pre svoje tvrdenia žiadne doklady ani dôkazy nepredložil. V rámci vykonaného dokazovania nebolo preukázané kým a kde konkrétne boli vyrábané reklamné logá a následne umiestňované na závodný automobil.

IV.

Právne predpisy, právne názory kasačného súdu

24. Podľa ust. § 2 ods. 1, ods. 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

25. Podľa § 2 ods. 1 písm. b) zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, predmetom dane je poskytnutie služby (ďalej len „dodanie služby“) za protihodnotu v tuzemsku uskutočnené zdaniteľnou osobou, ktorá koná v postavení zdaniteľnej osoby.

26. Podľa § 8 ods. 1 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o DPH, dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastníak, ak tento zákon neustanovuje inak; na účely tohto zákona hmotným majetkom sú hnutelné a nehnuteľné veci, ako aj elektrina, plyn, voda, teplo, chlad a podobné nehmotné veci a bankovky a mince, ak sa predávajú na zberateľské účely za inú cenu, ako je ich nominálna hodnota, alebo za inú cenu, ako je prepočet ich nominálnej hodnoty na eurá referenčným výmenným kurzom určeným a vyhláseným Európskou centrálnou bankou alebo Národnou bankou Slovenska v deň predchádzajúci dňu predaja bankoviek a mincí.

27. Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona, dodaním služby je každé plnenie, ktoré nie je dodaním tovaru podľa § 8.

28. Podľa § 19 ods. 2 citovaného zákona, daňová povinnosť vzniká dňom dodania služby.

29. Podľa § 49 ods. 1 citovaného zákona, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

30. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

31. Z vyššie citovaného ust. § 49 ods. 2 zákona o DPH vyplývajú podmienky, za akých si platiteľ môže odpočítať DPH, pričom základnou podmienkou je, aby išlo o tovary a služby, ktoré mu naozaj boli dodané konkrétnym platiteľom DPH.

32. Podľa ust. § 461 SSP, kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

33. Kasačný súd vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho, ako aj súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku.

34. Podľa názoru kasačného súdu sťažovateľ neunesol v administratívnom ani súdnom konaní dôkazné bremeno. Z obsahu administratívneho spisu mal kasačný súd za preukázané, že správca dane vo veci vykonal dostatočné dokazovanie, a to formou dožiadania na Daňový úrad Bratislava č. 9312401/5/1103193/2014/Va zo dňa 24.03.2014, predvolaním bývalého konateľa spol. WILLISTON s. r. o. pána Turečka, žiadosťami o medzinárodnú výmenu informácií zo dňa 20.08.2014 č. 9312401/5/3922032/2014/Va, ďalším dožiadaním č. 9312401/5/328128/2015/Va zo dňa 11.02.2015 adresovaným miestne príslušnému správcovi dane (Daňový úrad Košice), vypočutím Ing. Michala Kočiho, konateľa spol. Styllex motorsport s. r. o., ktorá mala predmetné vozidlo v nájme, pričom na základe takto rozsiahleho dokazovania správcom dane nebolo preukázané, že spol. WILLISTON s. r. o. bola reálne dodávateľom služieb uvedených na dodávateľskej faktúre č. 1208007.

35. Predmetom fakturácie bola reklama v zmysle zmluvy o reklame zo dňa 04.04.2012 na podujatí Rally Prešov v termíne 13.04.2012 až 14.04.2012.

36. V priebehu administratívneho konania sa nepreukázala skutočnosť, že dodávateľ platiteľa by bol schopný riadne identifikovať svojich dodávateľov (subdodávateľov platiteľa), pričom za danej situácie dôkazné bremeno preukázania zdaniteľných plnení zaťažuje platiteľa. Právo na odpočítanie možno uplatniť len vo vzťahu ku skutočne splatným daniam, t. j. daniam zodpovedajúcim plneniu podliehajúcemu DPH, resp. zaplateným z dôvodu ich splatnosti. Právo na odpočítanie sa nevzťahuje na daň, ktorá by mala byť splatná len z dôvodu jej uvedenia na faktúre.

37. Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

38. Podmienky uvedené vo vyššie citovanom ust. § 49 ods. 1, ods. 2 zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočítanie dane. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za chyby dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Zákonodarcu požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to osobu uvedenou na faktúre.

39. V danom prípade sa nepodarilo preukázať, že zdaniteľné obchody v zmysle zmluvy o reklame boli uskutočnené, čo bolo konkrétne predmetom zmluvy o reklame, akým spôsobom bolo realizované dodanie služieb, kedy a kde boli nalepené a odstránené reklamné nápisy odberateľa, kto túto činnosť za spoločnosť WILLISTON s. r. o. vykonával, na akom vozidle bol umiestnený reklamný text, kto je vlastníkom predmetného motorového vozidla, ako aj ďalšie podrobnosti týkajúce sa predmetných zdaniteľných obchodov.

40. V zmysle ust. § 24 ods. 1 daňového poriadku je dôkazné bremeno na strane daňového subjektu. V daňovom konaní je povinnosťou daňového subjektu preukázať všetky tvrdené skutočnosti a správca dane tieto dôkazy len vykonáva. Daňový subjekt musí byť schopný preukázať uskutočnenie

zdaniteľného plnenia osobou uvedenou v predkladaných faktúrach, pokiaľ si uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry. Ak daňovník neunesie dôkazné bremeno, nemôže byť úspešný v uplatnení nároku na odpočítanie dane.

41. Najvyšší súd SR preto nesúhlasil s argumentáciou sťažovateľa, že tento predložil všetky dôkazy, ktoré sú v rámci obchodnej praxe bežné a podľa jeho názoru postačujúce na preukázanie takéhoto obchodného vzťahu a žiadne osobitné požiadavky na dôkazy vyslovene neuvádzajú už ani daňové predpisy.

42. Podľa názoru Najvyššieho súdu SR sťažovateľ neunesol v administratívnom ani v súdnom konaní dôkazné bremeno a nebolo možné súhlasiť s jeho opakovanými námietkami, keď neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, s ktorými by sa daňové orgány neboli vysporiadali. Súd konštatoval, že správca dane na základe vlastného aktívneho preverovania a dokazovania spochybnil dodanie reklamných služieb fakturovaným dodávateľom, čím sa dôkazné bremeno presunulo na sťažovateľa, ktorý preukázané pochybnosti o skutočnom dodaní služieb spoločnosťou WILLISTON s. r. o. nevyvrátil.

43. Je pravdou, že bývalý konateľ sťažovateľovho dodávateľa (Martin Turček) vo svojej svedeckej výpovedi síce potvrdil spoluprácu so sťažovateľom, avšak reálne dodanie reklamných služieb nevedel nijakým spôsobom preukázať. Vo svojej svedeckej výpovedi na jednej strane uviedol, že nemal žiadnych zamestnancov a všetky činnosti realizoval sám, resp. ich zadával svojim obchodným partnerom, na druhej strane však nevedel uviesť žiadnych konkrétnych obchodných partnerov, ktorí by mali činnosti súvisiace s dodaním fakturovaných reklamných služieb pre žalobcu vykonávať.

44. Predmetom zmluvného vzťahu medzi sťažovateľom a spol. WILLISTON s. r. o. malo byť umiestnenie reklamy platiteľa na závodnom vozidle (čl. II bod 1 zmluvy o reklame), avšak následne podľa čl. III bod 1 písm. a), b) predmetnej zmluvy sa zhotoviteľ (WILLISTON s. r. o.) zaviazal aj graficky navrhnuť a otestovať vizuálnu formu reklamného textu a zabezpečiť výrobu objednávateľom (sťažovateľom schváleného reklamného textu).

45. Zo svedeckej výpovede Martina Turčeka je zrejmé, že tento mal nechať vyrobiť reklamné logá buď v mieste prebiehajúcej akcie alebo v mieste prípravy vozidla alebo v mieste pôsobenia spoločnosti WILLISTON s. r. o., avšak zase nevedel uviesť žiadnych konkrétnych výrobcov ani konkrétne miesta v nadväznosti na fakturáciu služieb pri jednotlivých podujatiach. Dodávateľ sťažovateľa teda nevedel identifikovať svojich dodávateľov (subdodávateľov) a jeho účtovníctvo nebolo k dispozícii v rámci správcov dane vykonávaného dokazovania.

46. Ako už bolo vyššie uvedené pri práve na uplatnenie odpočtu DPH nepostačuje len predloženie faktúr a preukázanie ich úhrad, ale zákonodarca požaduje, aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatnil preukázal reálnu existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil a predovšetkým tento musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené. V danom prípade však k takémuto preukázaniu bez akýchkoľvek pochybností nedošlo.

47. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu SR napr. sp. zn. 2Sžf/4/2006 zo dňa 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 78/2011-17 zo dňa 23.02.2011 z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „...Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2 a § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty, je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty, a ktorý si aj tento nárok uplatnil, preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok...“.

48. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dôkazov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno svoje tvrdenia

spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.

49. V danom prípade je potrebné poznamenať, že najvyšší súd už opakovane judikoval, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. c) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy.

50. Na základe vyššie uvedených skutočností kasačný súd má za to, že sťažovateľ nepreukázal skutočné dodanie reklamných služieb dodávateľom uvedených na daňovom doklade (faktúre) spoločnosťou WILLISTON s. r. o. Daň uvedená na samotnom daňovom doklade sa tak stala splatnou iba z titulu uvedenia na daňovom doklade (§ 69 ods. 5 zákona) a takto splatná daň z hľadiska uplatnenia práva na odpočítanie dane u platiteľa nie je pri samotnom právnom úkone hmotnoprávneho predpisu, čiže zákona o DPH použiteľná.

51. Kasačný súd má za to, že rozhodnutie žalovaného a správcu dane obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti, žalovaný pri hodnotení dôkazov postupoval v medziach zákona a logického uvažovania, všetky dôkazy vyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a prihliadol na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Za týchto okolností kasačnú sťažnosť zamietol s poukazom na § 461 SSP, keďže po jej preskúmaní konštatoval, že nie je dôvodná.

52. O náhrade trov kasačného konania najvyšší súd rozhodol podľa § 170 písm. a) SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP, keďže sťažovateľ v kasačnom konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov kasačného konania neprináleží zo zákona.

53. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.